

คำกราบบังคมทูล^(๑)

ของ

อธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล^(๒)

เพื่อเบิกตัวนายกสโมสรนักศึกษา เข้าเฝ้าในวันเสด็จพระราชดำเนินทรงดนตรี

ณ หอประชุมราชแพทยาลัย โรงพยาบาลศิริราช

วันเสาร์ ที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๑๖

ขอเดชะ ฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปกกระหม่อม

ในการที่ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทได้เสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมมหาวิทยาลัยมหิดล พร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเจ้าลูกเธอทั้งสองพระองค์ ในวันที่ ข้าพระพุทธเจ้าในนามของคณาจารย์ และนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ขอรับพระราชทานพระบรมราชวโรกาส กราบบังคมทูลพระกรุณาเพื่อทรงทราบใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทว่า บรรดาคณาจารย์ และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดลทุกคนรู้สึกซาบซึ้งและสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น

ในวาระอันนับเป็นมหามงคลยิ่ง ที่บรรดาคณาจารย์ และนักศึกษาได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้เข้าเฝ้าอย่างใกล้ชิดเช่นนี้ ข้าพระพุทธเจ้าใคร่กราบบังคมทูลขอรับพระราชทานพระบรมราชานุญาต เบิกตัวนายประยงค์ เต็มขวลา นายกสโมสรนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ได้เข้าเฝ้า เพื่อกราบบังคมทูลขอรับพระราชทานพระบรมราโชวาท และกราบบังคมทูลอัญเชิญใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทเพื่อทรงดนตรีพระราชทานต่อไปตามพระราชอัธยาศัย ควรมิควรประการใด สุดแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม.

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

(๑) ถ้อยคำและอักษรวิธีตรงตามต้นฉบับ

(๒) นายเกษณ จาคึกฉันท

คำกราบบังคมทูล^(๑)

ของ

นายกสโมสรนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล^(๒)

เนื่องในวันเสด็จพระราชดำเนินทรงดนตรีมหาวิทยาลัยมหิดล

ณ หอประชุมราชแพทยาลัย โรงพยาบาลศิริราช

วันเสาร์ ที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๑๖

ขอเดชะฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปกกระหม่อม

นับแต่ปีพระพุทธศักราช ๒๕๑๓ เป็นต้นมา ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท พร้อมด้วย สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิราลงกรณสยามมกุฎราชกุมาร และสมเด็จพระเจ้าลูกเธอได้เสด็จเป็นส่วนพระองค์ และพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้บรรดาอาจารย์ ข้าราชการ และนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ได้เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทโดยถ้วนหน้าปีละครั้ง

ทุกครั้งที่ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทได้พระราชทานพระบรมราโชวาท และทรงดนตรี ยังความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณอันมีแก่เกล้าข้าพระพุทธเจ้าเป็นล้นพ้น พระบรมราโชวาทซึ่งมีพระราชทานแก่เกล้าข้าพระพุทธเจ้า ยังคงติดตรึงใจอยู่ตลอดมา เกล้าข้าพระพุทธเจ้าได้น้อมเกล้ารับพระบรมราโชวาทไว้เหนือเกล้าด้วยความจงรักภักดี และยึดถือเป็นสัจจะปฏิบัติอยู่มิได้ละเว้น

วาระอันเป็นมหามงคลยิ่งนี้นับว่าเป็นครั้งที่ ๔ ที่ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท พร้อมด้วย สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเจ้าลูกเธอทั้งสองพระองค์ ได้ทรงพระกรุณาเสด็จมา ณ ที่นี้ และพระราชทานพระบรมราชานุญาต ให้เกล้าข้าพระพุทธเจ้า ได้มีโอกาสเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทอย่างใกล้ชิดอีกครั้งหนึ่ง

ข้าพระพุทธเจ้า ในนามของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ขอรับพระราชทานพระบรมวโรกาส กราบบังคมทูลพระกรุณา เพื่อทรงทราบฝ่าละอองธุลีพระบาทว่า

(๑) ถ้อยคำและอักขรวิธีตรงตามต้นฉบับ

(๒) นายประสงค์ เต็มชาลา

เหล่าข้าพระพุทธเจ้ารู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงมีต่อเหล่าข้าพระพุทธเจ้าครั้งนี้
สุดที่จะเปรียบได้

นับเป็นมหากรุณาธิคุณแก่มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท
สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิรา-
ลงกรณสยามมกุฎราชกุมาร และสมเด็จพระเจ้าลูกเธอทุกพระองค์ ทรงเอาพระราชหฤทัย
ใฝ่อยู่ตลอดมามิได้ขาด พระมหากรุณาธิคุณที่ทรงมีต่อมหาวิทยาลัยมหิดล มีมากมายสุด
ที่จะนำมากล่าวโดยละเอียดได้ นับแต่มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัยมหิดลเป็นต้นมา ก็ได้
โปรดเกล้า ฯ ด้วยพระมหาเมตตากรุณาพระราชทานนามมหาวิทยาลัย ตรา และสีประจำ
มหาวิทยาลัย เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่มหาวิทยาลัยมหิดลมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้

ในวันอันเป็นมิ่งมหามงคลนี้ บรรดาอาจารย์ ข้าราชการ และนักศึกษามหาวิทยา-
ลัยมหิดลได้พร้อมใจกันบริจาคทรัพย์ด้วยความศรัทธา รวบรวมขึ้นเพื่อทูลเกล้าทูลกระ-
หม่อมโดยเสด็จพระราชกุศลสมทบทุนมูลนิธิอานันทมหิดลในโอกาสนี้ด้วย

ข้าพระพุทธเจ้าใคร่กราบบังคมทูล ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้นัก-
ศึกษาบางส่วนได้ขึ้นเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท ณ ชั้นบนของหอประชุม ทั้งนี้เพราะสถานที่
คับแคบ และไม่พอกับจำนวนนักศึกษาที่มาเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทในวันนี้

และในวาระที่เหล่าข้าพระพุทธเจ้า ได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาต ให้เข้า
เฝ้าอย่างใกล้ชิดโดยพร้อมหน้าเช่นนี้ ข้าพระพุทธเจ้าขอกราบถวายบังคมทูลขอพระราชทาน
พระบรมราชาโชวาท และต่อจากนั้นขอกราบบังคมทูลอัญเชิญ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาททรง
ดนตรีพระราชทานเพื่อความเป็นศรีสง่าสถาพร เป็นมหามงคล และเกียรติประวัติแห่งมหา-
วิทยาลัยมหิดล อันจะจารึกไว้ในความทรงจำ ของเหล่าข้าพระพุทธเจ้านักศึกษามหา-
วิทยาลัยมหิดล สืบไปชั่วกาลนาน.

ควรมิควรประการใด สุดแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

กระแสพระบรมราโชวาท^(๑)

พระราชทานแก่นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

เนื่องในโอกาสเสด็จ ฯ ทรงดนตรี^(๒)

ณ หอประชุมราชแพทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

วันเสาร์ ที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๑๖

ขออนุญาตให้นักศึกษาขึ้นไปข้างบน จะขึ้นเดี๋ยวนี้อหรือขึ้นทีหลัง ถ้าขึ้นเดี๋ยวนี้อก็ขึ้นได้ ถ้ายังไม่พร้อมก็ยังไม่ต้องขึ้น ถ้ายังไม่ขึ้นก็ถือว่าการต้อนรับเป็นพิธีการ เป็นทางการเสร็จสิ้นแล้ว ก็ขอให้ทุกคนได้นั่งเป็นกันเองเสียก่อนถึงจะพูดต่อ

เมื่อเรียบร้อยแล้วก็ขอให้ถือว่าการพูดนี้เป็นโอวาทก็ได้ เรียกว่าการพูดก็ได้ เรียกว่าอะไรก็ได้ทั้งนั้น เพราะถือว่าการมาครั้งนี้ไม่ได้มาแท้ ๆ คือมาตั้งแต่วันจันทร์แล้ว ตั้งแต่หัววันมาแล้ว ก็ได้มาสำรวจกิจการของมหาวิทยาลัยนี้ และคราวที่แล้วกับคราวนี้ก็มีความคล้ายคลึง คือได้มาอยู่ตรงนี้ และได้มีพิธีการ มีความแตกต่างกันอยู่ว่า ครั้งเมื่อวันจันทร์มาถึงก็ได้มาทำกิจวัตรเป็นส่วนตัวก่อน คือได้มาถวายความเคารพกับสมเด็จพระมหิตลาธิเบศรซึ่งเป็นพ่อ ถือว่าได้ถวายความระลึกเป็นส่วนตัวในฐานะที่ท่านเป็นพ่อ ต่อจากนั้นก็ได้อวยสัการะในฐานะที่ท่านเป็นบิดาแห่งการแพทย์ในเมืองไทย จึงเป็นการแสดงการวะเป็นทางการ และต่อจากนั้นได้มา ณ หอประชุมนี้ มีการแจกปริญญา และได้มีโอวาทให้แก่ผู้ที่ได้รับปริญญา ในคราวนี้เป็นวิธีการที่กลับตรงข้าม มาถึงก็มีการต้อนรับเป็นทางการ โดยอธิการบดีได้มีคำกราบบังคมทูล และต่อจากนั้นก็มีการพูด ซึ่งตอนต้นก็เป็นโอวาท และตอนท้ายก็เป็นการพูดเฉย ๆ หลังจากทีพูดแล้วก็มีการแจก ไม่ใช่ปริญญา แต่อาจมีการแจกหมอน (เสียงฮา) เพราะว่าการแสดงต่อไปเป็นการแสดงเป็นกันเองจนกระทั่งถึงรายการกล่อมนิทรา (เสียงฮา) ถ้าใครจะหลับนอนก็เป็นโอกาสที่ดี ขอเพลงที่ฟังเพราะ ๆ และกล่อมอารมณ์ให้เคลิบเคลิ้มก็ได้ไป ที่มาสองครั้งนี้แตกต่างกันเช่นนี้ ก็คิดว่าครั้งใดมีความสำคัญกว่ากันก็ไม่ทราบ แต่อย่างน้อยเมื่อวันจันทร์มาแล้วก็ถือว่าเป็นการ

(๑) เรียบเรียงขึ้นตามที่ได้บันทึกพระสุรเสียงไว้

(๒) พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จ ฯ พร้อมด้วยสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ ฯ ไปทรงดนตรี ณ มหาวิทยาลัยมหิดล.

สำรวจที่ทางสำหรับจะมาในวันนี้ ฉะนั้นการมาในวันนี้อาจถือว่าสำคัญกว่ามาในวันเมื่อวันจันทร์ก็ได้ แต่ว่าถ้าถือว่ามาในวันจันทร์นั้นสำคัญกว่าในวันนี้ก็เป็นได้เหมือนกัน เพราะว่าท่านทั้งหลายที่อยู่ ณ ที่นี้ที่ศึกษาอยู่ เมื่อศึกษาเสร็จแล้วก็ย่อมหวังจะได้ปริญญา ปริญญาที่ได้รับนั้นอาจเป็นเครื่องหมายที่สำคัญว่าได้เล่าเรียนมีวิชาความรู้ประกอบตัวเองเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ในอนาคต แต่ว่าที่สำคัญ เมื่อมาในวันจันทร์นั้นก็ได้อะไรอีกอย่าง ได้ฟังเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยนี้ และเกี่ยวข้องกับกิจการของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลนี้ ซึ่งแล้วก็มีคามงงงวน่าดูเหมือนกัน เพราะว่าประเด็นสำคัญในสิ่งที่ได้สืบราชการลับมา (เสียงฮา) ก็คือ ข้อแรกบ่นกันว่านักศึกษามหาวิทยาลัยนี้ไม่ค่อยปฏิบัติตามการสั่งสอน (เสียงฮา) และกิจกรรมนอกมหาวิทยาลัย หมายถึงว่าไม่ค่อยสนใจในเรื่องของสังคมหรือเรื่องของบ้านเมือง ข้อนี้ก็ไม่มีใครว่าเป็นความจริงแค่ไหน แต่ที่รับฟังไว้ และก็ถือว่าน่าจะแก้ไขได้เพื่อที่จะให้นักศึกษาได้เรียนหนังสือ ซึ่งสมควรแล้วที่จะเรียนหนังสือ ผักผ่อนตนเองในอาชีพของตน และสามารถที่จะทราบได้ว่าการเรียนหนังสือแล้วจะไปทำอะไรต่อไป ก็นับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญเหมือนกันที่จะมีกิจกรรมนอกหลักสูตรนอกมหาวิทยาลัยบ้าง ข้อที่สองที่ขัดกับข้อหนึ่งก็คือ ตามรายงานนั้นก็หาว่านักศึกษารุ่นวายในกิจกรรมนอกมหาวิทยาลัยนี้เอง ทำให้ครั้นเคร่งเหมือนกัน เพราะว่าไม่ทราบว่าการบ่นข้างต้นสองรายการนั้นอันไหนจะจริงอันไหนไม่จริง แต่ว่ามาพิจารณาดูแล้วคิดว่า แม้รายงานจะขัดกัน ก็มารอง จึงเป็นข่าวกรอง และพิจารณาแล้วว่ามีความจริงทั้งสองอย่าง ผู้ที่เป็นนักศึกษาก็ควรที่จะชวนชวนและพิจารณาในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ซึ่งอาจไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการศึกษาที่กำลังทำอยู่ ถ้าอยากที่จะให้ได้ผลรวมที่ได้ศึกษา หรืออีกนัยหนึ่งถ้าตั้งใจที่จะใช้วิชาความรู้ที่ตนเรียนเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และสามารถที่จะทราบว่าประโยชน์นี้เป็นอะไร ก็จะต้องทำทั้งสองอย่าง คือศึกษาวิชาและสนใจในกิจกรรมนอกมหาวิทยาลัย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องวุ่นวาย เมื่อวันจันทร์ที่มาที่นี้หลังจากแจกปริญญา ก็ได้พูดเพื่อที่จะให้ผู้ศึกษามาแล้วและได้ปริญญาได้นึกถึงว่า ตนได้ศึกษามาด้วยวิธีใด และต้องใช้สมองอย่างไรมา และต่อไปจะต้องปฏิบัติอย่างไร ก็ได้พูดถึงว่าผู้ที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้ก็ล้วนเป็นผู้ที่ศึกษาเกี่ยวข้องกับวิชาการแพทย์และวิชาต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงข้างเคียงของวิชาแพทย์ ซึ่งมีความสำคัญมากสำหรับบ้านเมืองและประชาชน เพราะว่าเกี่ยวข้องกับเรื่องของสุขภาพของประชาชนทั่วไป และผู้ที่เข้ามาศึกษานี้ทราบดีตั้งแต่ต้น ตั้งแต่สมัครเข้ามา และเริ่มเรียนตั้งแต่วาระแรกว่า การเรียนนี้มาเรียนสำหรับวิชาชีพที่ไม่ใช่ง่าย แล้วก็ไม่ใช่สนุกในตัวเองแท้ ๆ ต้องเหน็ดเหนื่อย ต้องเสียสละ

ไม่ใช่มาสำหรับกอบโกย แต่ว่ามาเรียน สำหรับปฏิบัติเพื่ออุทิศตน คือการสร้างสุขภาพที่ดี สาธารณสุขที่เหมาะสมแก่ประชาชนในประเทศ ฉะนั้นเมื่อเข้ามาตั้งแต่ต้นก็ได้ทำความเข้าใจแก่ตนเองแล้วว่า เราต้องพยายามที่จะรักษาความตั้งใจไว้ ตลอดตั้งแต่ต้นจนปลาย การศึกษา และเมื่อศึกษาเสร็จแล้วก็ต้องไปปฏิบัติให้ถูกต้อง อันนี้เองที่ทำให้นึกถึงว่า การชวนชวนหาความรู้หรือปฏิบัติการในทางกิจกรรมนอกมหาวิทยาลัย ก็สมควรที่จะมีบ้าง มีความจำเป็นบ้าง เพราะว่าจะต้องทราบว่าจะงานนอกมหาวิทยาลัยเขามีอะไร แล้วก็โลกหรือประเทศที่เราจะปฏิบัติการเป็นอย่างไร ความเป็นอยู่และความจำเป็นมีปัญหาอะไรบ้าง ฉะนั้น ก็โดยที่นึกถึงฐานะของท่านทั้งหลาย ก็ต้องคิดพิจารณาตลอดเวลาด้วยความรอบคอบ มีอุทิศตนแล้วก็จะต้องคิดว่าจะปฏิบัติอย่างไรเพื่อให้อุทิศตนนั้นยังคงอยู่ และสามารถที่จะปฏิบัติได้ทั้งปัญหานอกกายและในกายหรือในใจของตัว ปัญหานอกกายก็คือความเป็นอยู่ทั่วไปของบ้านเมือง ในกายหรือในใจของตัวคือความเข้มแข็งความแน่วแน่ของตัวว่าจะรักษาอุทิศตนได้หรือไม่ สิ่งที่เราพูดถึงกิจกรรมนอกมหาวิทยาลัย ที่บันทึกตามที่ได้ทราบรายงานนั้นว่าไม่ได้ทำพอทางหนึ่ง แล้วก็ทำมากเกินไปอีกทางหนึ่ง ก็เข้าใจได้ เพราะว่าที่ทำไมพอก็หมายความว่าอาจชวนชวนไม่พอในสิ่งที่จะถูกจุดประสงค์ที่จะคิดที่จะทำ สำหรับอนาคตของตน หรืออุทิศตนของตน ที่น้อยเกินไปนี้ก็จะต้องเพิ่มขึ้นมา ที่มากเกินไปที่เขาว่าว่าวุ่นวายยุ่งยากนั้น ก็อาจเป็นมาจากไม่ใช่ว่าเราปฏิบัติมากเกินไป แต่ว่าอาจปฏิบัติผิดจุด คือไปทำอะไรที่ไม่ได้พิจารณาว่าจะได้ผลหรือไม่ได้ผลและปฏิบัติไป ลงท้ายความตั้งใจอุทิศตนนั้นก็เปื้อนหมัน เพราะว่าถูกฟุ้งเล็งบ้าง เมื่อปฏิบัติอะไรแล้วก็ทำให้การปฏิบัตินั้นไปกระทบกระเทือนสิ่งอื่นบ้าง ซึ่งลงท้ายเราเองก็จะถูกขัดขวาง ก็ทำให้โมโห ทำให้ปฏิบัติการซึ่งไม่เกิดประโยชน์ใด ๆ และขัดขาหาคะเมนฟาดด้วยตนเอง ฉะนั้นในทางปฏิบัติของนักศึกษาก็ต้องปฏิบัติตนให้พอเหมาะ คือคิดอะไรที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของตนในปัจจุบันและอนาคต แต่ด้วยความรอบคอบ เพื่อไม่ให้เป็นการขัดขาตัวเอง แต่เมื่อคราวนี้มาพูดถึงปัญหาอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ก็อดไม่ได้ที่จะพูดเรื่อยเลยติดต่อไป ซึ่งอาจคอยฟังเหมือนกันว่าจะพูดอะไร แล้วก็อาจมีคนจะต้องตาขวาง เพราะว่าไม่เห็นด้วยหรือตกใจบ้างว่าทำไมพูด ผู้ที่จะไม่เห็นด้วยอาจอยู่ฝ่ายของผู้ที่เป็นนักศึกษาก็ได้ อาจเป็นฝ่ายที่เป็นอาจารย์ก็ได้ หรืออาจเป็นฝ่ายที่อยู่นอกมหาวิทยาลัยก็ได้ แต่ก็เมื่อมาวันนี้การต้อนรับทางการเสร็จแล้ว ก็ขอพูดตามใจ และตามใจนี้ก็คือ พูดออกมาจากใจ และแสดงว่าคิดในใจอย่างไร ผิดถูกอย่างไรให้ไปคิดเองต่อไป คือพูดถึงความวุ่นวาย ก็ทุกคนก็ทราบแล้วว่าวุ่นวายอย่างไร วุ่นวายด้วยการแสดงความไม่พอใจ และวุ่นวายด้วยการใช้เท้าบ้าง

วุ่นวายด้วยการใช้ปากใส่ไมโครโฟนอย่างที่ทำอยู่เดี๋ยวนี้ จนกระทั่งบางทีพูดไปพูดมากคนที่
จะเรียนเขาก็ไม่ได้เรียนเพราะว่าหนวกหู แต่ว่าก็คงเข้าใจว่าพูดถึงเรื่องอะไร แล้วก็ขอพูด
ออกมาตรง ๆ ว่า ขอพูดถึงเรื่องนักศึกษาแพทย์ทหาร กิจกรรมนี้ในหัวข้อนี้ได้ดูมาตลอด
แล้วก็งง เพราะว่าไม่ทราบว่าเป็นหัวข้อของผู้ที่ชักชวนให้พูด ชักชวนให้เกิดความวุ่นวายนั้น
กลไกในสมองเป็นอย่างไร ก็ไม่ได้เป็นศัลยแพทย์ทางสมองจึงไม่สามารถที่จะแหะสมอง
มาดูของแต่ละคน แต่ว่าถ้าแหะสมองออกมาดูแต่ละคนก็คงเสียเวลามาก ก็ต้องดูทุกคน
แล้วก็หัวแหะกันทุกคน แต่ว่าก็เดาเอา แล้วก็ขอพูดว่า เรื่องนักศึกษาทหารนี้มีปัญหา
ที่เมื่อฟังดูแล้วต้องดูประวัติของกิจกรรมนี้ ทำไมเป็น ทำไมเกิดขึ้น มีเรื่องขึ้น เดิม
ทางทหารมีความจำเป็นที่จะรับสมัครแพทย์สำหรับโรงพยาบาลทหารและกิจการของทหาร
เพราะว่าเวลารับสมัครแล้วไม่มีใครสมัคร และทำไมไม่มีใครสมัคร ก็เข้าใจว่าเพราะ
ว่าการเป็นแพทย์ทหารนั้นมันเหนื่อย การเป็นแพทย์นี้ก็เหนื่อยอยู่แล้ว ก็ต้องรักษา-
พยาบาลคนไข้ไม่เลือก มุ่งงานในเวลาราชการแล้วนอกเวลาราชการก็ต้องมีงานอีก นอก
จากนั้นเป็นแพทย์ทหารก็ยังมีความต้องออกไปปฏิบัติงานสนาม ซึ่งอาจต้องฝ่าอันตราย
คนเราที่จะต้องฝ่าอันตรายก็อาจกลัวได้ อาจเสียว่าอาจต้องเสียชีวิตหรือจะต้องเห็น-
เหนื่อยเมื่อไรก็ได้ นอกจากนี้เวลาเป็นแพทย์ทหารไปอยู่ที่ไหนก็ตามก็ต้องปฏิบัติงานของ
ตน เครื่องมือเครื่องใช้ก็อาจไม่ครบถ้วน ก็เกิดความรู้สึกที่ท้อใจ เพราะว่าเรียน
มาแล้วมีความรู้ดี ไม่สามารถที่จะเรียนต่อ ไม่สามารถที่จะค้นคว้า ไม่สามารถที่จะมี
เครื่องมือที่ทันสมัยที่ใหญ่โต นอกจากนั้นก็ยังมีอื่น ๆ ก็คือเงินเดือนก็ไม่มาก ทั้งการไปดู
งานเมืองนอกก็ไม่ค่อยมีนัก ฉะนั้นก็ไม่มีใครอยากสมัครเป็นแพทย์ทหาร แต่ก็มีคนจำ-
เป็นที่จะมีแพทย์ทหาร ทางราชการทหารจึงขอฝากเรียนในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในด้านวิชา
นี้ ซึ่งก็ดูจะมีเหตุผลอยู่ เมื่อมีการแสดงความไม่พอใจหรือไม่เห็นด้วยในการนี้ก็ตาม คือ
ระบบการฝากเรียนในมหาวิทยาลัย ก็เป็นอันว่าการวุ่นวายก็ได้ผลดี คือได้ตามจุดประสงค์
ที่ได้ตั้งเอาไว้ ซึ่งจุดประสงค์อันนี้ก็ไม่ว่าบอกว่าถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง คิดเอาเอง ครั้น
มาถึงเวลาที่บอกว่าไม่มาฝากแล้ว ทางราชการทหารจะตั้งโรงเรียนแพทย์เอง คือโรงเรียน
แพทย์สำหรับแพทย์ทหาร ก็เกิดโวยวายขึ้นมาใหม่ โวยวายว่าทำไมทหารต้องมีแพทย์ทหาร
มีโรงเรียนแพทย์ทหารตั้งขึ้นมาใหม่ ก็ในการที่ทางทหารมาฝากเรียนก็มากินที่คนอื่น เมื่อ
กินที่คนอื่นเขาก็ต้องทำที่ที่อื่น ไม่มาเบียดเบียน ทำไมเมื่อเขาตั้งโรงเรียนแพทย์ทหารขึ้น
มาจะต้องโวยวาย อันนี้ก็ต้องมีเหตุผลในสมอง ไม่ขอผ่าสมองให้ดู แต่ก็ยังมีเหตุผล แต่
สองอย่างนี้ก็ขัดกันอีกแล้ว ฉะนั้นก็ทำให้เข้าใจว่าผู้ที่โวยวายทั้งสองคราวทั้งสองกรณี หรือ

กรณีเดียวกันแต่สองปลายนั้น ควรจะแหวงสมองตนคิดว่าคิดถูกหรือไม่ถูก หรืออาจเป็นคนละคนก็ได้ หรืออาจไม่ได้ทันคิดว่าคำพูดสองอย่างนี้มันขัดกัน ฉะนั้นก็ถึงขอรับรองท่านทั้งหลายว่า ถ้าจะคิดอะไรหรือจะปฏิบัติการใด ๆ ก็ขอให้คิดให้รอบคอบเสียก่อนว่าจะเอาอะไรแน่ ถ้าเอาอะไรแน่แล้วก็ปฏิบัติไปจะได้ผลดี ถ้าจะกลับมาพูดถึงแพทย์ทหารนี้ที่ได้พูดถึงว่า แพทย์ทหารหรือแพทย์พลเรือนนั้น ถ้าถืออุดมคติอย่างที่คุณคนก็จะต้องวางอุดมคติไว้ ก็ต้องถามว่าเราเข้ามาเรียนแพทย์และวิชาที่เกี่ยวข้องกับการแพทย์การสาธารณสุขเพื่ออะไร ก็เพื่อทำงานแผ้ววิชาให้เป็นประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ โดยเฉพาะเพื่อนมนุษย์ที่ร่วมชาติ เพื่อให้ทุกคนได้มีที่หวัง ได้มีสิทธิ์ที่จะได้รับการดูแลเป็นทางร่างกาย และแม้จะจิตใจทั่วถึงกัน แต่ว่าโดยมากที่เห็นเมื่อเรียนจบแล้วมีจุดประสงค์หรือมีเข็มสองทางเป็นใหญ่ คือทางหนึ่งก็ออกไปปฏิบัติงานรักษา และอีกทางออกไปปฏิบัติงานค้นคว้า ออกไปปฏิบัติงานรักษานั้นดูจะต่ำต้อยไปหน่อย ชอบที่จะไปปฏิบัติการค้นคว้าเพราะว่าสูงส่ง ค้นคว้านั้นต้องมีเพื่อให้ปฏิบัติการได้ดีขึ้นสมตามเจตจำนงตามจุดประสงค์ที่ต้องการ แต่ว่าระหว่างที่ค้นคว้าสูงส่งนั้นประชาชนก็แย่ คือคนไข้ต้องคอย แล้วคนไข้ก็มีเยอะ จะลำบากใจอยู่ การค้นคว้า ค้นคว้าในประเทศไทยก็ไม่พอ ต้องไปค้นคว้าต่างประเทศ การค้นคว้าต่างประเทศนั้นดีเพราะเครื่องมือเขาคือ เขาเป็นเจ้าของวิชา เราก็ไปเมืองนอกและก็ได้โอกาสที่จะเรียนได้ชั้นสูง ๆ นอกจากนั้นเวลาไปเรียนนอก รายได้ก็ดีกว่า ถ้าปฏิบัติในเมืองไทย ความเป็นอยู่ก็อาจฝืดเคืองกว่า แล้วก็นอกจากนั้นการเป็นอยู่ถ้าในกรุงเทพ ฯ ก็ยังค่อนข้างชั่ว แต่ไปต่างจังหวัดหรือไปในที่ทุรกันดารก็ค่อนข้างจะฝืดเคืองและเห็นตเห็นน้อย และอันตราย ฉะนั้นจึงต้องอาศัยแพทย์ทหาร ก็แพทย์ทหารนี้ เราก็นึกไปว่าเขาต้องการแย่งที่เราสำหรับเรียนแพทย์แล้วก็ไปปฏิบัติรักษานายพลเท่านั้นเอง ที่จริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น แพทย์ทหารก็มีไปรักษานายพลเหมือนกัน แต่ว่าแพทย์ทหารก็มีปฏิบัติในโรงพยาบาลทหาร ซึ่งมีอยู่ทุกกองทัพ และถ้าพูดถึงกองทัพ เราก็ต้องพูดถึงกองทัพตำรวจด้วย โรงพยาบาลตำรวจก็มีเหมือนกัน หมายถึงโรงพยาบาลของทั้งสามเหล่าทัพและโรงพยาบาลตำรวจ เขาก็ต้องการแพทย์ และถ้าท่านทั้งหลายจะได้ค้นคว้าเล็กน้อย ไปดูสถิติการรักษาในโรงพยาบาลเหล่านั้นจะเห็นได้ว่า คนไข้และคนที่มารับการรักษาในโรงพยาบาลเหล่านั้นในกรุงเทพ ฯ จะเป็นประชาชนทั่ว ๆ ไป ไม่ใช่ประชาชนที่เป็นทหาร คือประชาชนทั่ว ๆ ไปได้รับการรักษามากกว่าจำนวนทหารที่ได้รับการรักษา ฉะนั้นโรงพยาบาลตำรวจและทหารก็ได้บริการประชาชนมากกว่าดูเหมือนกัน นอกจากนี้แพทย์ทหารได้ออกไปอยู่ตามค่ายทหารต่าง ๆ ซึ่งอยู่กระจัดกระจายทั่วประเทศ และถ้าได้ไปดูโรงพยาบาลทหารเหล่านั้นก็จะเห็นว่า มี

พลเรือนเข้าไปรับการรักษากว่าครึ่ง หรือจะว่าประมาณสามส่วนสี่ กว่าสามส่วนสี่ ของจำนวนคนไข้ ก็หมายความว่าผู้ที่เป็แพทย์ทหารได้สามารถใช้วิชาของตนให้เป็นประโยชน์ต่อประชาชนที่ต้องการความดูแลได้มากพอใช้ ซึ่งถ้าดูแล้วจำนวนที่ศึกษาจากแหล่งศึกษาใน เฉพาะแหล่งศึกษานี้ร้อยละคน ก็หมายความว่าเท่ากับได้ทำงานเต็มเวลา เกินเวลาประมาณ ๗๕ คนสำหรับการแพทย์ ในด้านการแพทย์ที่ทำงานทั้งหลายได้ตั้งอุดมคติไว้ คือการรักษาประชาชนทั่วไป นอกจากในตามโรงพยาบาลทหารหรือตามค่ายทหารต่าง ๆ ยังมีหน่วยทหารที่ไปอยู่ในภูมิภาคซึ่งไม่ใช่ออกไปประทัดประหารอย่างทีนี้กว่าทหารออกไปต้องบำเลืด จะต้องไปยิงให้แหลกลาญ วิธีที่จะช่วยให้บ้านเมืองมีความมั่นคง เราต้องร่วมกันทั้งฝ่ายพลเรือนทั้งฝ่ายทหาร ที่จะไปพัฒนาให้บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุข และงานส่วนใหญ่ของทหารก็คือจะป้องกันประเทศโดยไปช่วยในตํานงานพัฒนา เมื่อออกไปตามค่ายย่อย ๆ ก็ไปช่วยประชาชนในด้านการศึกษา ในด้านการอาชีพ และด้านสุขภาพ ใต้ไปเห็นมาเอง เวลาไปที่ไหนเห็นประชาชนเข้าหาทหารหรือเจ้าหน้าที่ เพื่อที่จะให้ได้รับการรักษาพยาบาลจำนวนเป็นพัน ๆ การออกไปเช่นนั้นก็ได้เป็นผลทำให้สามารถบริการประชาชนอย่างแท้จริง อย่างทั่วถึงพอใช้ ฉะนั้นถ้าผู้ที่ออกไปปฏิบัติการเช่นนั้นมีความรู้ในด้านการแพทย์ยิ่งมากเท่าใดก็เป็นประโยชน์มากเท่านั้น ได้แพร่ความรู้วิชาการ ได้แพร่การแพทย์ แผนปัจจุบันไปถึงประชาชนให้ทั่วถึงยิ่งขึ้น และถ้าเป็นเช่นนั้นก็ทำให้บ้านเมืองมีความเจริญ มีความมั่นคงมากขึ้นเป็นลำดับ แต่การที่จะออกไปปฏิบัติเช่นนั้นในค่ายย่อย ๆ หรือออกไปปฏิบัติในภูมิภาคเข้าไปตามหมู่บ้านต่าง ๆ ก็ไม่ใช่ไปอย่างง่าย ๆ ต้องเดินไป ต้องเหน็ดเหนื่อย ต้องไปค้าง บางทีต้องฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ซึ่งอาจไม่ใช่เพียงแต่เหนื่อย อาจบาดเจ็บอันตรายได้จากอันตรายของผู้ที่ไม่เป็นมิตรมาวางกับระเบิดไว้ นอกจากนั้นในที่ทุรกันดารเหล่านั้น แพทย์ก็อาจเป็นคนไม่สบายเองก็ได้ อาจเจ็บไข้เองก็ได้ ฉะนั้นก็ไม่มีใครอยากที่จะไปปฏิบัติอย่างนั้น นอกจากคนที่ว่าจะว่าคุเด็คหรือคุเหมือนเห็นว่าเป็นคน บำเลืด ก็มีคนที่คุทำทางบำเลืด แต่ว่าบำเลืดเพื่อที่จะไปรักษาพยาบาลประชาชน ทำหน้าที่ตามอุดมคติของแพทย์ไม่ใช่เน้อย ถ้ามีโอกาสที่จะให้คนที่บำเลืดนี้เขาได้มีความรู้ สามารถที่จะไปปฏิบัติตามที่เขาต้องการ ก็จะทำให้ถึงจุดประสงค์ของการแพทย์แผนปัจจุบัน ตามปณิธานของเราทั้งหลาย และตามที่องค์พระบิดาแห่งการแพทย์ได้เคยคิดอยากให้เป็นไป คือให้ความรู้สมัยใหม่นี้ได้ถึงประชาชนแท้ ๆ ก็ต้องหาคนที่จะสามารถเข้าไปถึงประชาชน

มาพูดอย่างนี้อาจค่อนข้างจะซูลมุน แล้วก็ทำให้คิดไม่ออกก็ได้ แต่ว่าขอให้พยายามไปพิจารณาดูในทำนองนี้ เพราะว่าถ้าคิดในทำนองนี้แล้ว เราก็จะแก้ไขปัญหได้ตามที่ได้รายงานตั้งแต่ต้นว่าได้รับข่าวมาสองข้อ ที่ว่าพวกนักศึกษาของมหาวิทยาลัย หนึ่ง ไม่สนใจในสังคม สอง สนใจสังคมมากเกินไป ก็เป็นการแก้ปัญหา เพราะว่าถ้าคิดดีๆ พิจารณารอบคอบ และตั้งปณิธานที่สูงส่ง อุดมคติที่แน่นแฟ้น ก็จะสามารถแก้ปัญหาสองข้อนั้นโดยดี โดยไม่มีการเสียหายแก่ผู้ใด กลับจะทำให้สามารถปฏิบัติตามที่ตนต้องการ และมีความปลานปล้มเป็นเกียรติแก่ตนเอง ฉะนั้นการปฏิบัติของผู้ที่เป็นนักศึกษา นอกจากเรียนหนังสืออย่างขะมักเขม้นเพื่อให้ได้รับความรู้และรับปริญญา ก็สมควรที่จะพิจารณาในปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นด้วยความรอบคอบ ให้ความคิดที่ตึงเอาไว้ อุดมคติที่ตึงเอาไว้ ไม่เป็นหมัน อันนี้พูดจาไปเช่นนี้เพื่อที่จะให้ท่านทั้งหลายได้ไปคิดเอาเอง ไม่ใช่เพื่อที่จะบอกว่าพูดอย่างนี้เป็นคำสั่ง พูดนี้เท่ากับได้ทำตนเป็นศัลยแพทย์สมองแหวะสมองให้ท่านดูให้ดูแล้วว่าคิดอะไรไปอย่างนี้ ไม่ได้ปิดบัง และก็ถ้าทำให้เกิดความคิดขึ้นมาแล้วก็ก็เป็นสิ่งที่ช่วยให้คิดออก ก็จะดีใจมาก

วันนี้ลืมบอกตั้งแต่ต้นว่า ปีนี้ที่มาที่นี่ไม่เหมือนกับปีที่แล้ว ปีที่แล้วก็ไม่เหมือนปีก่อน ปีก่อนก็ไม่เหมือนปีโน้น ปีที่แล้วมีที่มา มีหมายเลขหนึ่ง หมายเลขสอง และหมายเลขห้า ปีที่แล้วหมายเลขหกไม่ได้มา แล้วก็ได้พูดว่าเพราะหมายเลขหกกำลังสอบ ปีนี้หมายเลขหนึ่งมา หมายเลขสองมา หมายเลขหกมา หมายเลขห้าไม่มา เป็นเพราะเหตุว่า หมายเลขหกก็เห็นว่าหมายเลขห้าไม่มา ก็ต้องมา มาแทน แล้วก็หมายเลขห้าไม่อยู่เพราะไปปฏิบัติราชการ ความจริงถ้าพูดถึงปฏิบัติราชการ ก็ในเวลานี้กำลังเหาะอยู่ เหาะอย่างคุเคือก ก็พยายามเร่งความเร็วเพื่อที่จะให้มาถึงที่นี่ แต่เร่งเท่าใดๆ ก็เร่งไม่ขึ้น ก็ตามเรื่องสามารถที่จะเหาะมากก็ต้องมีความเร็ว ความเร็วนี้จำกัดอยู่ที่เครื่องบิน เครื่องบินไม่เร็ว ก็เลยมาไม่ถึง ไม่ทัน แต่ว่าถ้าเร่งมากที่สุดแล้วก็ถึงเวลาสี่สี่ สี่สิบห้า วันพຼ່ງนี้ ก็เลยมาที่นี่ไม่ทัน ปีที่แล้วบอก ไม่ทราบว่าจะทำได้หรือเปล่า ก็บอกว่าหมายเลขหกไม่มา หมายเลขห้ามา และแ่งตัวเซ้ง (เสียงฮา) ปีนี้หมายเลขห้าไม่มา หมายเลขหกมา จึงต้องแ่งตัวเซ้งเหมือนกัน (เสียงฮา) ก็ต้องแ่งตัวอย่างนี้ เพราะไม่อย่างนั้นจะไม่ได้ทำหน้าที่แทนทั้งห้าทั้งหก แล้วก็วันนี้มีโฆษกก็ตามเดิม โฆษกยังแข็งแรง มารายงานตัวว่าแข็งแรงดี แล้วก็ยืนยังแข็งแรง (เสียงฮา) ต้องฟังเปียนโนนิดหน่อย (เสียงฮา) ไม่ต้องฟัง และได้เอาผู้ช่วยโฆษกซึ่งเวลานี้ก็คงถึงเวลาที่จะตั้งเป็นโฆษกเป็นทางการได้เรียบร้อยแล้ว และยังมีโฆษกทดลองมาอีกหนึ่ง จะมาวางยาพวกเรา แต่ว่าเข้าใจว่าการวางยานั้น จะเป็น

ผู้วางยาหมายเลขหกก่อน คือวางยาว่าหมายเลขหกมาแล้วด้วยความสำเร็จเรียบร้อยแล้ว มาแสดงให้ดูว่าวางยาหมายเลขหกเขาทำกันอย่างไร โดยมากจะมาสัมภาษณ์ว่าความรู้สึกเวลาถูกวางยาแล้วเป็นอย่างไร อันนี้ก็จะป็นรายการที่สำคัญ และถึงตอนแรกได้พูดถึงว่า เมื่อวันจันทร์มาแจกปริญญา วันนี้มาแจกหมอน ก็จะถูกวางยา ถ้าทำกันทั้งหลายพร้อมที่จะถูกวางยา ก็จะเริ่มรายการแจกหมอนกล่อมอารมณ์ ก็ต้องกล่อมอารมณ์ก่อน แล้วก็เมื่ออารมณ์ง่วงแล้วก็ถึงจะแจกหมอนได้ ฉะนั้นก็ขอเชิญท่านโฆษกมาแสดง ไม่ทราบว่าจะแสดงอะไร ก็แสดงฝ่าปาก และก็พูดจาที่อ่อนโยน มาทำให้พวกเราที่ฟันดีฟันร่วงหมด พวกที่ฟันไม่ดีก็ร่วงหมดเหมือนกัน (เสียงฮา) พวกที่ไม่มีฟันก็ใส่ฟัน แล้วก็ฟังการมกคุณหมอสี่ ก็ฟังการโฆษกต่อ ๆ ไป ระหว่างนี้ก็ขออ้อลาไมโครโฟน (เสียงฮา) คู่นี้ เพื่อไปนั่งทางหลังนี้ แล้วก็ไปหลับตรงเก้าอี้ (เสียงฮา) ถ้ามีอะไรที่น่าสนใจขอให้ปลุก จะได้มาฟังมาดูได้ แล้วก็เวลาเมื่อโฆษกพูดเสร็จแล้วก็ปลุกเสียที เพราะว่าระหว่างที่โฆษกพูดอาจหลับไป แล้วก็เมื่อปลุกแล้วจะได้ฟังว่าโฆษกว่าอย่างไร แล้วก็ปฏิบัติตามที่โฆษกขอร้อง คือว่าอ่านเพลงอะไร จะให้มีเล่นเพลงอะไร อย่างไร วงดนตรีข้างหลังนี้จะปฏิบัติด้วยความเคร่งครัดตามเคย ก็ขอลาไมโครโฟนทั้งหลาย ทั้งอันนี้ด้วย (เสียงฮา) ไปนั่งทางโน้น (เสียงปรบมือ)